

— Ето ги тамъ сж, на шията и по ржцетѣ ти кжде лъщатъ, — каза селянката и посочи на герданитѣ. — Това тамъ що си струпала на тия червени копринени врѣвчици е все сиромашка мжка. Тамъ е и моята младостъ, тамъ е крѣвчицата ми, здравето ми и тоя що лежи тука предъ мене. Животецътъ ми, цѣлиятъ ми животецъ е на твоята шия. Тия жълтици! . . .

Присжтствието на туриститѣ силно спѣваше крѣчмарката и тя въ ума си негодуваше, че не може да се разправи съ тая „просекиня“ както трѣбва.

— Отде се пѣкъ домъкнаха тия тъкмо сега? — мислѣше си тя. Но крѣчмарката не издържа.

Отъ тезгяха, като отъ нѣкаква трибуна, тя закрещѣ, че ще я даде подъ сждъ, че прокурорътъ имъ е близъкъ приятелъ, че околийскиятъ началникъ всѣки пжтъ, като дойде въ селото, у тѣхъ гостува, че и сждията, и сждебниятъ приставъ, и акцизниятъ началникъ, та дори и окржжниятъ управителъ сж сѣ на софрата ѝ и затова сигурно да знае, че ще бжде тикната въ дупката.

— Кажи, како Минке, и за бесилка! — прибави селянката.

Крѣчмарката нервно напусна тезгяха и презъ маситѣ, безъ да погледне нѣкого, съ бързи крачки се насочи къмъ зимното отдѣление, бутна силно вратата и влѣзна при мжжа си.

Лозанъ, презъ цѣлото време улисанъ въ смѣтки съ работниците, не си показа и носа отъ вратата. Той продължаваше работата си.

Крѣчмарката набързо се изправи предъ малкото огледалце, откачи своитѣ нанизи, гривни, брошки и прѣстени и ги пѣхна въ джоба на сукмана. Така, като развѣнчана царица, умислена и тжжна, седна до прозореца откъмъ двора, наведе чело и отъ очитѣ ѝ закапаха сълзи.

Тя не излѣзна вече.

Селянката покри главата на мжжа си съ шинела, дигна торбата и сѣкирата и трѣгна да си върви посрѣдъ гробното мълчание на присжтстваващитѣ, които я изгледаха съ нѣкаква почитъ. Тая слаба, изтощена жена въ единъ мигъ израстна и стана великанъ.

Когато минаваше покрай туриститѣ, дветѣ жени скокнаха къмъ нея.

— Мжченица! — извика тихо по-младата и я прегърна.

Туриститѣ накачиха раницитѣ си, отказаха се отъ агнето и си излѣзоха.

